

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 10 * DECEMBER 1952 * 35. ARGANG

Kære spejdere!

„På min ære lover jeg —“

Hvad der står i spejderløftet med gammel ordlyd og ny, kan også siges på en tredje og i denne måned aktuel måde: på min ære lover jeg at gøre mit bedste for at være en rigtig juleunge!

En juleunge er et menneske (som kan være gammel eller ung eller midt imellem), der i juletiden sætter al sin kraft og al sin vilje ind på at glæde andre mennesker.

Det er nemmere at være et godt menneske i december, end det er det i alle årets øvrige måneder tilsammen, fordi alle menneskener i denne tid har den samme indstilling: hvad kan jeg gøre for at glæde andre? Det er nemmere at glemme sin egen lille vigtige person lidt, når også ens nærmeste, familie, kammerater og venner stiller sig ind på hjælpsomhed og hittepåsomhed, hvor det gælder at glæde andre. Der vil blive sagt i år, som det er sagt med stigende eftertryk de senere år i det hele taget: julegaverne bliver meget små i år. Og når I tæller sparepengene op og sammenligner beløbet med øjeblikkets priser, er det soleklart: gaverne bliver små. Men det er så aldeles underordnet, bare der bag hver lillebitte gave er en tanke og en idé. Julens hjælpsomhed behøver min sandten heller ikke at sætte nogen patrulje grå hår i hovedet. Det er kun den fantasifattige, der tror, at der for spejdere kun eksisterer to former for hjælpsomhed, den dyre at pakke en julekurv og den billige at hjælpe gamle damer over gaden, hvor de intet har at gøre. Der er mange husmødre i jeres omgangskreds, der vil være lykkelig for et par villige og flittige hænder i julerengøringen. Der er de unge mødre, der ville kunne nå det dobbelte, om en patruljes medlemmer skiftedes til at gå en tur med de små børn i en uge før jul, så de fik frie hænder. Og der er de gamle, der er bange for juletrafiken, og som ville glæde sig, om der var en, der ville løbe deres ærinder for dem. „At være hjælpsom mod alle mennesker —“ ja, hvor ville verden i dag ikke se anderledes ud, om de millioner af spejdere, der nu findes verden over forstod, at dette er ikke bare pæne ord og selvfølgeligheder, men selve bevægelsens livsnerve!

Og der er en ting til, der er lettere i julemåneden, og det er at gøre sit bedste for at være tro

mod Gud. Mennesker har jo så travlt nu om dage, at det er svært for de fleste at afse bare et lille øjeblik hver dag, som er Guds og Guds alene. I julen er det anderledes, på årets travleste dag, juleaftensdag, bliver der trods alt stunder til at gå i kirke og til at synge de gamle salmer, der bringer juleunderet nærmere end mange, mange ord og overvejelser. Juleaften er det ikke så svært at være tro imod Gud.

De klogeste ved, at der er en sammenhæng imellem det at være tro imod Gud og at være hjælpsom mod alle mennesker.

Ikke for ingenting sang englene for hyrderne:

Fred på jorden for mennesker, der har en god vilje.

Gud har vel villet, at mennesker skulle vise deres gode vilje i handling og troskab, og så ville han give dem sin fred. Det kunne være, det var derfor, det stod så sølle til med freden på jorden.

Glædelig jul!

Ingvald

De danske pigespejders protektrice, Dronning Ingrid på besøg hos grønlandske pigespejdere i Holsteinsborg

— Giv tid! og livets træ bli'r grønt,
må frosten det end kue;
giv tid! og hvad du drømte skønt,
du skal i sandhed skue.

Så nåede vi ind i december måned. I mange butiksvinduer har der allerede været julepyntet. Alt for tidligt synes nogle af os. Der er julenisser og oplyste kirker, der er masser af sne i form af det dejligste hvide vat med glimmer på. Men i almindelighed er det kun i butiksvinduer og på julekort, at der er sne. December er jo, hvad vejret angår, gerne en lidt sur måned. Tåge, regn og snesjap afløser gerne hinanden. Vi kender det på spejderturene, når snesjappet lægger sig klamt om sko og støvler. Det kan være strengt. Og dog, midt i slud og sjap og vintermørke er december måned en lysende stjerne på vinterens himmel.

Hvad er grunden? — Noget går langt tilbage i tiden. Før kristendommen kom til Danmark, fejrede man, som I ved, solhvervsfest i vort folk. Nu havde man nået årets korteste dage, nu gik det mod lysere tider igen. Men det var dage, man var bange for. Alle de onde jætter var på færde i de dage. Så lukkede man døre og vinduer godt til, og slægt og venner hyggede sig i de svagt oplyste huse. Det hjalp, når man sådan sad tæt sammen.

Se de gamle forfædres angst, den kender vi ikke mere til. Vi lærte netop af julens fyrste, at „med et Fadervor i pagt, skal du aldrig gyse“. Men hygge ved at være sammen i julen, det er en af de ting, vi har beholdt fra langt, langt tilbage i tiden. Det er da en af december månedens festlige ting, at vi hygger os, og er fuldt optaget af de mange forberedelser, fordi vi skal være sammen slægt og venner. Der er noget dejligt ved, at een gang om året er vi mennesker, virkelig for alvor optaget af at gøre andre glade. Og det er ikke alene de nærmeste, man vil gøre glade, men tænk den tilfredsstillelse det er, når en spejderpatrulje har fået lavet en rigtig god julekurv til en familie, der ellers ville have svært ved at få en helt god jul.

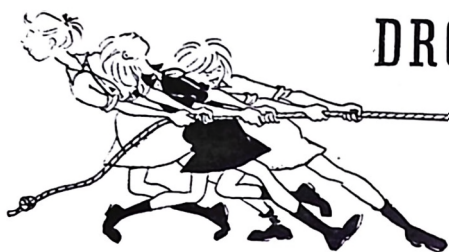
Der er for mig ingen tvivl om, at disse ønsker om at glæde andre har deres dybeste udspring fra det store, der skete der nede i Bethlehem for de snart totusinde år siden. Apostlen Johannes siger et sted: „At således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne.“

Det er da ganske rimeligt, at netop vi, i taknemmeligheden over, hvad Gud gav os i Jesus Kristus, gerne vil glæde andre. Og det er netop Guds gave til os, vi mindes om, når vi samles til gudstjeneste rundt om i vore kirker, enten det er juleaften eller 1. juledag, ja, i grunden hver eneste søndag hele året rundt. Det er for mig den egentlige grund til, at julemåneden er som den store lysende stjerne, at i den måned sker der noget smukt og fint i menneskers sind, noget der er i pagt med englernes budskab den første julenat.

„Ære være Gud i det højeste og på jorden fred
i mennesker, der har hans velbehag!“

Glædelig jul!

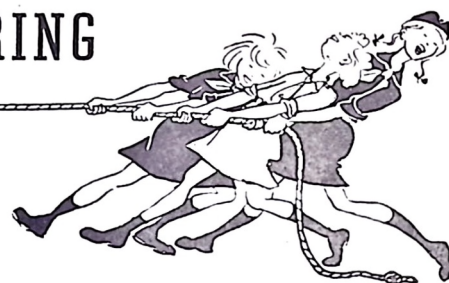
Fritz Lerche

DRONNINGENS TURNERING

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS
KFUK-SPEJDERNE I DANMARK

Taustrækningen er begyndt

Den anden blå/grønne turnering fik stor tilslutning:

138 blå og 138 grønne troppe har ialt tilmeldt 389 turneringshold.

så man forventer en drabelig dyst i de kommende måneder mellem troppene såvel i by som på land.

Det var derfor ikke få breve, der lørdag den 25. oktober ekspederedes fra Fællesrådets Sekretariat indeholdende det første hold opgaver.

Der skal fremstilles husflid, laves ting, der kan være brug for på et morgenbord, der skal fremstilles 2 dukker, som skal klædes på i nationaldragter og turneringsholdene skal ved eget arbejde indtjene de penge, som skal bruges ved

fremstilling af disse ting. Der bliver nok at gøre, men hvad gør det, når man er mange om det og hjælpes ad!

Spændende bliver det at se alle de færdige ting. Først skal naturligvis en større stab af dommere glæde sig over resultaterne, men senere håber vi at kunne arrangere en udstilling, så mange flere kan få at se, hvor opfindsomme Danmarks pigespejdere er. Hvor udstillingen bliver — nej, det røber vi ikke endnu!

Turneringsudvalget ønsker alle travle turneringshold en god og fredelig jul ovenpå sliddet — nu kan I puste til 5. januar, så lægger vi ud igen med 2. hold opgaver.

Rufiboki

Hvidegård – 1. Lyngby. 35 år!

Pudsige ting kommer frem, når man læser gamle spejderblade og tropsrådsprotokoller, — der står bl. a. i et referat fra et tropsrådsmøde: en ansøgning fra tropsføreren om at tage på patruljetur til Wien blev behandlet, og man vedtog at give tilladelse hertil!!!! Vore dages spejdere studser og véd, at sådan er det ikke nu, men dette fandt også sted engang i 20'erne, og det i daværende Hvidegård trop, nu 1. Lyngby, som den 10. november fejrede sin 35 års dag.

Spændende oplevelser og godt kammeratskab har altid præget denne trop, og efter at have haft den samme tropsfører de sidste 13 år, har den yderligere formået at få 5 „aflæggere“ og danne en hel division.

De første spejdere fra 1917 med deres fører „Sisser“ fra Hvidegaard holder stadig sammen, og en oplevelse er det for spejderne af i dag at være sammen med de „gamle“ og høre dem fortælle om, dengang der var spejdere til At en gammel spejder, Ane Madsen, byggede sit hus med specielt lokale til troppen, er en historie for sig og kan tjene til eksempel for andre.

Fødselsdagen fejredes med fuld musik og festivitas, vi siger en stor tak til Ditte for hendes gode eksempel som tropsfører og for den hjælp, hun stedse har ydet alle spejdere og førere, hun er kommet i berøring med, og ønsker troppen og hende held og lykke i fremtiden.

R. S.

Der er endnu kun een patrulje,

der har haft noget

at fremføre på Rådsklippen

I vores patrulje er vi for øjeblikket i fuld gang med at sy puder. Vi syr dem af hessian og broderer bagefter på dem. Sidste år lavede vi forklæder og lejrbaalsdragter, ligeledes af hessian. Lejrbaalsdragten er meget nem at sy, den sys ikke sammen i siderne og skal være godt lang. Den luner dejligt ved sommerens lejrbaal. Vi klippede dobbelt så langt, som vi ville have dragten. Derefter bøjede vi over på midten og klippede hul til hovedet. Der er ingen ærmer i, i stedet for laver man den bred over skuldrene, og lader den skråne lidt ned mod taljenu, derefter skræner den lidt ud igen, og så er klipningen færdig. Den udstyres med frynser ved kanterne, og der broderes på den efter fri fantasi.

„Skræk“, Egernpatruljen, I. Sønderbro trop

SPEJDERCHEFEN

skriver:

Kære spejdere mellem 15 og 17 år!

Nogle af jer har i oktober måned modtaget et brev fra mig med en del spørgsmål, som jeg gerne ville have jer til at svare på. Det har været en stor oplevelse og glæde at læse alle jeres besvarelser og se, hvor dygtigt og godt I har kunnet skrive for jer, og jeg siger tak, fordi I med så stor interesse og åbenhjertighed har svaret på alle disse „nærgående“ spørgsmål.

Jeg kan tænke mig, at I gerne vil vide, hvad jeg vil bruge jeres oplysninger til, og hvordan jeg fandt frem netop til jer.

Det viser sig, at mange spejdere melder sig ud netop i jeres alder. Derfor har vi for et par år siden skabt et seniorprogram, der netop var beregnet på store spejdere, men dette er åbenbart ikke rigtig slået an. Jeg har tænkt meget på, om grunden til, at så mange af jer holder op, ligger i, om de fritidsinteresser, I har, måske går på tværs af dem, dette program indeholder, eller det, som jeres spejderprogram kan tilbyde jer.

Nu har jeg gennem jeres svar set, hvad I mener om de spørgsmål, og jeg vil bearbejde dem for at prøve, om jeg kan samle alle jeres oplysninger til et hele, som vil være af værdi for os, naar vi skal til at arbejde videre med seniorarbejdet og dets form.

Hvorfor det netop blev jer? Jo, jeg ville gerne have svar fra hele landet, fra smaa troppe og fra store troppe. Derfor skrev vi til to tropsførere i hver division og bad dem opgive navnet på en stor spejder i deres trop. På den måde har vi fået jeres navne, og desuden sendte vi spørgsmålene til nogle af jer, som vi kendte i forvejen.

Mon ikke alle I andre, der nu har læst dette, er blevet temmelig nysgerrige efter at se de spørgsmål, som nogle af jeres kammerater har svaret på? — Her er de:

1. Hvor gammel er du?
2. Går du i skole? I hvilken klasse?
3. Hvad er din beskæftigelse, hvis du ikke går i skole?
4. Hvor længe har du været spejder?
- 5a. Har du været patruljefører?
- 5b. Hvor længe kunne du tænke dig at være patruljefører?

6. Hvilken „spejderstilling“ har du for øjeblikket?
7. Har du tænkt på, hvor længe du vil fortsætte som aktiv spejder?
8. Når du holder op med at være spejder, er det så, fordi du ikke har tid til at være med til alt, du burde møde til, eller tror du, at du vil holde op, fordi du har fået interesser, som I ikke beskæftiger jer med i patruljen eller troppen?
9. Hvad har interesseret dig mest inden for spejderarbejdet?
10. Hvilke interesser dyrker du i din fritid ud over at være spejder?
11. Kan du fortælle noget om, hvad du og dine jævnaldrende kammerater har lyst til at beskæftige jer med i jeres fritid og i jeres ferier?
12. Tror du, at du ville fortsætte som spejder, hvis du havde mulighed for at beskæftige dig med disse ting i spejderpatrulje og spejdertrop?
13. Vil du synes, at det kan sammenfattes i en slags prøvestof, som giver mærker og duelighedstegn eller blot som noget, I kan arbejde frit med?
14. Hvor ofte mener du at kunne komme til møder og ture, naar din skole (beskæftigelse) skal passes godt?
15. Hvor lang sommerferie har du, og hvor lang tid af den vil du synes om at være i lejr eller på rejse som spejder?
16. Vil det interessere dig at blive fører i korpset engang? Hvis det vil interessere dig, hvilket førerarbejde kunne du da bedst tænke dig, og hvorfor netop dette?
17. Vil det interessere dig, hvis du allerede nu igennem arbejdsprogram og specielt tilrettelagt Fænolejr kunne forberede dig til engang at blive fører?
- 18a. Hvad mener du om udkastet til seniorprogram?
- 18b. Har du prøvet at arbejde efter det?
19. Kunne du tænke dig noget direkte samarbejde mellem drenge- og pigespejdere på din alder?
20. På hvilke områder ville du tænke dig, at det kunne praktiseres.

Hvis I synes, at de interesserer jer, og I i grunden også gerne vil svare på dem, vil det glæde mig, om I vil sende jeres svar inden 1. januar. Seniorprogrammet kan I faa hos jeres TF eller på depotet.

Spejderchefen

Hanne Almstrup — I. København.
Birgitte Ilsøe-Mikkelsen — Humlebæk.
Ulla Wentrup, Inger Sevet — „Skoutroppen“.
Anne Bonde — Vestermarie.
Lise Pedersen, Vinnie Vilhelmsen, Birthe Hansen — I. Rønne.
Lisbeth Møller, Ase Jensen, Bente Tranberg — Åkirkeby.

En »julegave«

En »julegave« til en dygtig spejder mellem 16 og 19 år

Hvilke julegaver kan spejderchefen have at dele ud af? — tænker du måske. Jo, der er kommet en indbydelse fra Amerika til en dygtig spejder, der skal være mellem 16 og 19 år (gerne en seniorspejder). De amerikanske pigespejdere betaler rejsen frem og tilbage over Atlanterhavet samt opholdet derovre. Det eneste, du selv skal betale, er vejen tur-retur til den europæiske havn, hvorfra du skal sejle, ligesom du også må sørge for lomme penge til dig selv.

Hvornår er det, vil du så måske spørge? Det er fra ca. 1. juni til 1. september næste år. Det kan måske være svært for dig at få så lang tid til din rådighed, men skal du have noget ud af et ophold i Amerika, er det ikke spor for meget med 3 måneder, og det kunne jo være, du kunne arrangere dig med din arbejdsplads eller skole, hvis du fik chancen til at komme af sted.

Og nu skal du høre lidt mere om denne indbydelse. Der er indbudt 2 fra Danmark og et tilsvarende antal fra de øvrige nordiske lande. Det er meningen, at I et par dage, inden I rejser derover, skulle samles i en træningslejr her i Danmark. Når I så kommer derover, skal alle I fra de nordiske lande ligge i lejr sammen med amerikanske spejdere og besøge forskellige byer derovre, hvor I vil blive indkvarteret i spejderhjem, så I vil få noget af Amerika at se.

For at du kan få noget ud af et sådant ophold, må du selvfølgelig kunne forstå engelsk uden vanskelighed og kunne udtrykke dig på engelsk både mundtligt og skriftligt.

Hvis du efter at have læst dette har lyst til at rejse til Amerika og kan ordne det, så du kan bruge 3 måneder næste sommer til det, kan du sende mig en ansøgning, som du dog først må bede din fører om at påtegne. I din ansøgning må du gerne fortælle mig, hvad du kan præstere, og hvorfor du mener, du selv vil kunne være en gæst, dine værtsfolk i U. S. A. vil have glæde af, og hvis du kan skrive noget af det på engelsk, vil det være storartet; det sidste er dog ingen betingelse. Ansøgningen sendes til mig inden 15. januar 1953, og derefter vil arbejdsudvalget på et møde i slutningen af januar se på din ansøgning og finde ud af, hvem der skal være den heldige.

Spejderchefen

International language for scouts

Det er ganske naturligt, at den første Esperanto-lærebog, skrevet specielt for spejdere, udgives på engelsk, da England såvel er spejderbevægelsens som Esperanto-spejderbevægelsens hjemland. Denne lærebog, der er skrevet af Georg Rust, redaktør for det internationale spejderblad „La Skolta Mondo“, og som er udgivet af „Spejdernes Esperanto Liga“, giver på 70 sider en udmærket begyndergennemgang af det internationale sprog.

Den lille lærebog er morsom og let overskuelig. Naturligvis anvendes der i vid udstrækning spejdergloser, og seks illustrationer hjælper én til at lære disse. Et par af lektionerne er formet som breve, så at spejderen hurtigt kan lære at korrespondere på Esperanto og få glæde af det internationale sprog.

En mangler er det, at der ikke findes en alfabetisk liste over spejdergloser.

De første par sider har man anført Esperanto-ord med (engelsk!) lydskrift; en dansker bør se helt bort fra denne og læse ordene op direkte, som de er skrevet på det internationale sprog, da næsten alle Esperanto-bogstaver udtales som på dansk.

Bogen koster 2,50 kr. og kan fås hos

Skolta Esperantista Ligo, Viggo Rothesvej 40,
Charlottenlund.

International

PATRULJEFØRERLEJR I FINLAND

Finland afholder fra 17.—31. juli næste år en international lejr for patruljeførere i Skærgården ved Åbo. De har inviteret patruljeførere fra mange lande, og fra Danmark må der komme 20 PF (10 fra hvert korps) + 2 voksne ledere.

Om turen kan vi give dig følgende oplysninger: Mens du er i lejren, vil der blive arrangeret udflugter til omegnen, så du får noget af Finland at se. De officielle sprog i lejren bliver finsk, svensk og engelsk. Betalingen for selve lejren er 2500 finske mark (ca. 75 kr.), heri er ikke medregnet udgiften til udflugterne. Når lejren er forbi, er alle patruljeførerne indbudt til at bo en uge i private hjem. Rejsen fra København til Åbo koster i øjeblikket ca. 125 kr., når så mange kan rejse sammen.

Hvis du gerne vil med til Finland, kan du skrive en ansøgning, hvori du fortæller, hvor gammel du er, og hvilken dygtighedsgrad du har; ansøgningen sendes gennem din tropsfører til korpskontoret i Odense, hvor den må være inden 15. februar 1953.

*** POSTBOX ***

Der er kommen nogle adresser fra Norge, så kan de, der ikke magter de fremmede sprog, også være med, de er 11—12 år gamle.

En patrulje i Aalborg har bare sendt mig deres patrulje-navn, det er ikke nok, jeg må have navnene på de 5 og deres alder.

En engelsk trop vil gerne korrespondere med en dansk trop, den er forholdsvis nystartet.

1 australsk pigesp. på 14 år, hun er fra Jasmania.

Fromse

Hvad står der i denne julerebus?
Skriv det til mig og deltag i lodtrækningen om 3 præmier,
gavekort til depotet på 15, 10 og 5 kr.

Red.

HAR I LÆST?

Eugenie Winther: Blind Passager. Oversat efter „Mot ukjendt mål“.

Har I læst denne spændende og særprægede bog om to børn, der kommer fra et krigshærget land til de gode viljers land „spero“. De oplever, hvor dejligt menneskene kunne have det, hvis de ikke levede i ufred, men forsøgte at arbejde sammen. „Spero“ er latin og betyder „Jeg håber“ — det er forhåbningernes land, de to børn kommer til og får lov at blive i. Hvor har man det herligt her! Ikke bare på grund af alle de moderne tekniske finesser, men fordi alle prøver at være hensynsfulde og gode mod hinanden. Når man kommer tilbage fra sådant et land, kan man slet ikke lade være at agitere for de ting, man har set. Bare vi kunne gøre vores eget lille land til et sådant „eldorado“.

—b

„Politiken“ den 11. november 1952

AT TÆNKE SIG

De blå pigespejderses julelotteri er begyndt. Tænk at vinde en festmiddag til 300 kr. og saa en letvægtscykel.

Notorius

Mine julekort lavede jeg selv sidste år — stænkebiller! Kender du det? Af et ark tegnepapir klippede jeg mine kort ud, så de havde størrelse som alm. julekort. Så klippede jeg forskellige skabeloner ud i tyndt pap. Nogle forestillede grantræer, andre dyr, nogle nisser og stjerner, der alle havde en passende størrelse i forhold til kortene. Skabelonen blev lagt på kortene, mit farvelade kom frem fra skuffen, og fra køkken-skabet fik jeg lov til at låne en sigte. Naturligvis under den forudsætning, at den ikke led overlast og blev afleveret i rengjort stand. I een underkop blev farven blandet fra farveladen, idet jeg kun brugte lidt vand og forholdsvis meget farve. Heri dyppede jeg en kasseret tandbørste og stænkede farven nedover kortet med skabelonen ved at gnide tandbørsten henover det fine ståltrådsnet i sigtens bund. Da skabelonen blev forsigtigt fjernet stod motivet klart og hvidt mod den farvede bund. Senere fandt jeg ud af at stille skabelonerne sammen, så julekortene blev mere fantasifulde. Det var morsomt at arbejde med, og flere fortalte mig efter jul, at de havde lagt særligt mærke til mine julehilsener, blandt de mange købt og dyre kort.

Små halmting til julepynt er morsomme og billige at fremstille. De pæneste ting laves af plejltærsket rug- eller hvedehalm. Det er måske lidst svært at fremskaffe i byerne, men så kan sugerør af strå bruges.

Et andet lille fint stråarbejde kan laves af 12 strå 8 cm; de klippes til og snøres sammen på midten, 6 i hvert bundt. Ca. 1 cm fra kanten vikles en rød tråd frem og tilbage. Den ene vej over og under, den anden vej under og over. Strålebundterne lægges over hinanden og bindes sammen, og der sættes en lille løkke i, så den kan hænge på juletræet eller pynte på juledekorationen.

deles i 16 kvadrater. Ved kurvene A og B klippes den ene række kvadrater fra. Der klippes hak på de angivne steder, kurvene foldes og klistres og der sættes hank på. Til sidst dekorerer de med små stjerner, nisser eller hvad hver især nu kan finde på. Af julepapiret fra sidste år kan du måske også finde nogle små morsomme motiver.

Og så laver vi et par julenisser af uldgarn. Vi klipper et stykke karton eller pap (ca. 5 × 8 cm) og vikler uldgarnet om — først nogle gange på den lange led og derefter på den korte. Hvor trådene krydser hinanden, tages et par solide sting både på for- og bagside. Løkkerne krænges af pappet. De lange løkker klippes op forneden og deles i 2 — det er benene. Også armenes løkker klippes op. For enden af såvel arme som ben vikles hvid sytråd. Hovedet bevikles med lyserødt garn, og for at det ikke skal gå op, syes et par sting gennem hovedet. Øjne, næse og mund syes med fint sort garn, og hår kan laves af optrevlet uldgarn.

Her er et godt råd for julelysene. Hvis de drypper, dyppes de i saltvand, inden de sættes i stagerne. Gælder det de store bloklys, løber stearinen ikke ned ad siderne, hvis man strør lidt groft salt rundt om tanden.

Til slut en lille lækkerbidsken for slikmundene: vi kalder dem for chokoladetoppe og de laves af

Med en theske dannes små toppe af massen og de sættes på pergamentpapir og tages af, når de er tørre.

AF ELLY REINER PEDERSEN

„Vi må altså se at få ham gift!“ sagde Karin. Og hun sagde det meget bestemt, selv om hun måtte hviske. De andre stod og stak hovederne sammen omkring hende, og de nikkede, så man ligefrem kunne høre, at det knirkede.

„Hvad er den af?“ lød en stemme bag ved hende. „Er I ved at træne til en julenisseudstilling?“

Det var Bente, selvfølgelig. Hun kunne lugte hemmeligheder på syv miles afstand, så Karin vidste med det samme, at hun lige så godt kunne fortælle hende det hele straks.

Karin var snart tretten år og boede på et børnehjem, — „men det skal I sāmænd ikke have ondt af mig for,“ sagde hun engang til et par skolekammerater, „for det er verdens dejligste hjem. Vi er fem og tres børn. Kan I stikke den?“

For et par måneder siden havde hjemmet mistet sin „far“. Det føltes som en stor tomhed, for „far“ havde været elsket af både børn og medhjælpere, men alligevel var det daglige liv forlængst kommet i sin vante gænge igen. De store drenge tog Hansen sig af, frøken Ingvarsen, kaldet Ingse, var hos pigerne, Tenna passede de små, og „mor“ var over det hele. Selv om man savnede „far“, havde man det godt; ja, man var ligesom blevet knyttet nærmere til hinanden, da „far“ var død. Og ingen tænkte på, at der kunne ske yderligere forandringer. Derfor kom det som en bombe, da Ingse en dag fortalte de store, at „mor“ var for gammel og svagelig til at fortsætte alene, og at der skule ansættes et nyt forstanderpar.

Ny far og mor! En underlig tanke.

Det gik man og skumlede over i et par dage, indtil en af drengene slyngede den idé ud, at selvfølgelig skulle man have Hansen!

Hansen? ja. Ja, hvem ellers! Hansen kunne gøre en glad, når man var ked af det. Hansen kunne sætte plaster på og lege tagfat og spille bold. Han kunne også godt være streng, men han var knusende retfærdig. De fleste af de større kunne endnu huske Frandsen, Hansens forgænger. Frandsen var — nå ja, sådan noget siger man ikke. Men altså — Frandsen ville man helst glemme, Hansen ville man have til far. Der var hele forskellen.

Pigerne begyndte allerede at glæde sig til, at Hansen så også skulle være deres — lige så meget som drengenes. At gøre Hansen til forstander ville jo være så ligetil

som noget, og man havde da heldigvis en fornuftig bestyrelse, så der var ingen grund til at være nervøs —

— Indtil altså den dag, da Karin stod dernede i en krog af haven og betroede Bente og Lilian og Else og Bolle, hvad hun lige havde hørt oppe på gangen. Der var bestyrelsesmøde oppe i „privaten“, og Karin var bare gået op efter sin hue, men så var hele bestyrelsen pludselig kommet vandrende hen ad gangen, og ingen af dem fik øje på Karin, der stod inde under trappen. Og der gik selveste formanden, gamle, rare pastor Clausen, og sagde til Hansen: „Jaja, kære Hansen, vi ville jo meget gerne have bedt Dem om at overtage hjemmet her, men vi skal jo bruge en „mor“ også, og De siger altså, at De ikke engang er forlovet.“ — „Nej,“ svarede Hansen. — „Og der er ikke spor udsigt til, at De bliver det snart?“ spurgte pastor Clausen pludselig og vendte sig mod Hansen og tog ham i armen. — Og Hansen blev helt rød i kammen, fortalte Karin, der havde sans for det maleriske, og han var lige ved at stamme i det. „Nej, det — det er der ikke, pastor Clausen,“ sagde han.

„Så nu kan I jo nok forstå,“ sagde Karin, da Bente også havde fået beretningen, „at hvis ikke vi sørger for, at Hansen bliver gift, så — pst — go’ — morgen — så får vi et helt andet fremmed log, der ikke har forstand på nogen ting!“

„Ja-a,“ indvendte Bente, „men det er vel allerede for sent, for nu er de vel i gang med at finde en anden. Og der er jo nok, der hellere end gerne vil have fingre i et af landets fineste børnehjem.“

„Arh, du er også altid så negativ,“ sagde Karin irriteret, „på den måde når man aldrig noget. Har du måske et bedre forslag“

„Næ — — nå, all right, jeg går med på idéen. Hvo intet vover, intet vinder.“

Og lille Else så beundrende op på Karin og Bente. Sådan no’n fine ord, de altid forstod at bruge. Nå, de gik jo også i melleskolen. Hun selv gik bare i sjette og havde mest forstand på strikning.

„Og så kan jeg godt fortælle dig,“ fortsatte Karin, „at pastor Clausen slog Hansen på skulderen og sagde, at han havde en måned til at gøre sine hoser grønne i, for ansøgningsfristen udløb først efter nytår; men Hansen så altså så underlig ud og mumlede noget om, at han ingen chancer havde — og så hørte jeg ikke mere.“

„Skal vi ikke spørge Ingse, om hun vil have ham?“ sagde Else.

„Er du trekantet?“ sagde Karin foragteligt. „I den slags sager kan man ikke gå direkte til værks. Det skal gøres med takt!“

Elsce tav beskæmmet. Takt — der foresvævede hende noget om „en-to“ hende i gymnastiksalen, men hun fattede ikke rigtig, hvad det kunne have med dette her at gøre.

„Hvad skal vi gøre?“ spurgte Lillian.

„Det er jo netop det, vi skal planlægge nu,“ sagde Karin. „Men først foreslår jeg, at vi fem organiserer vores hemmelige sammensværgelse og finder et godt navn til den.“

„Jah,“ sagde Else. „Sorte hånd.“

„Nej, lille Else,“ sagde Karin med træt overbærenhed. „Vi skal ikke slå nogen ihjel denne gang. Tværtimod.“

„Det glødende hjerte“, foreslog Lillian og så meget voksen ud. Hun lånte kulørte hefter hos en klassekammerat og gemte dem i bindet om sit Atlas.

Karin rystede blot på hovedet, og en stund var alle hensunket i dybe grublerier.

Så lyste Bente op. „Den gyldne ring,“ sagde hun.

„Bravo!“ sagde Karin, og dermed var sagen afgjort.

Der var gået ti dage, og „Den gyldne ring“ havde kaldt medlemmerne sammen til et af sine hemmelige møder, denne gang i et kælderrum, hvor der sjældent kom nogen på denne tid af dagen.

„Lad os i fællesskab prøve at blive klar over, hvad vi har nået hidtil,“ sagde Karin.

„Ikke store sager,“ sagde Bente tort.

„Jo, det kan du lige tro!“ protesterede Else energisk. „I morges da sagde jeg noget, og Ingse hun blev helt rød i ho — i kammen, og —“

„Hvad sagde du da?“ afbrød Karin hende ivrigt.

„Jo, det var, da hun kom til at hælde kaffe på min grød i stedet for mælk, så hviskede jeg til hende: Du går vist i giftetanker, Ingse.“

„Årh,“ sagde Bente med pessimistisk sagkundskab, „det gør alle kvinder i den alder.“

„Jamen, det her skal nok være rigtigt,“ ivrede Lillian, „for da jeg var inde på hendes værelse i går, havde hun overmalet sit trækpapir med et mægtigt flot H og en hel masse mindre H'er.“

„Havde hun det?“ spurgte Bente, og stemmen lød alligevel mindre tvivlende nu.

„Er der nogen, der har set, om Hansen ogsaa har skrevet et stort I på sit trækpapir?“ spurgte Bente.

Ne-j, det var der altså desværre ikke.

„Men når jeg sådan har snakket med ham om Ingse, har han altid hørt godt efter, hvad jeg har sagt om hende,“ sagde Lillian.

„Hvor tit har du gjort det?“ spurgte Bente, der ville have klar besked.

„Jah — det har jeg da — i hvert fald i forgårs, da vi kom til at følges ad hende fra hjørnet.“

„Hm,“ sagde Bente — og selv Karin kunne ikke straks

finde på noget, der kunne sprede den almindelige misstemning, som Bentes skepsis havde fremkaldt.

Men så tog hun sig sammen. — „Vi skal altså gøre noget,“ sagde hun og forsøgte at gøre stemmen fast. „Om fem dage er det jul. Om seks dage rejser Hansen på ferie. Om ni dage rejser Ingse. Og når de begge to er her igen, er det hele næsten forbi. Så får vi en dum fremmed en, og han skal måske holde 40 års jubilæum, inden han dør, og hvad så med os — og med Hansen?“

„Ja, det er lige til at tude over,“ sagde Bente tort.

Karin, der vistnok følte, at hun ikke rigtig havde tag i forsamlingen mere, foreslog, at de udsatte mødet til senere på dagen.

De var dog ikke kommet mange skridt, for de horte en dør, der smækkede, stemmer, der hviskede, og så hurtige fødder, der næsten rutchede ned ad kældertrappen. Inden de nåede at tænke, stod Karin igen foran dem, nu pludselig sprængfyldt af energi.

„Her er redningen,“ hviskede hun og pegede med den venstre hånd på en ung pige, som hun med den højre hånd havde et godt tag i. — „Ind i kælderen med jer!“

„Davs, Kirsten,“ hviskede Bente til den nyankomne, „tror du, du kan hjælpe os?“

„Sagtens!“ svarede en fornojet stemme, „men jeg aner ikke, hvad det drejer sig om.“

Takket være Karins veltalenhed fik hun dog snart et levende indtryk af, at det, det drejede sig om, var, at Hansen og ingen anden måtte blive børnenes nye far.

„Hørt!“ sagde hun højt.

Da Karin nåede dertil, at Ingse var den nærmeste til at blive deres mor — og altså Hansens kone — sagde hun ingenting.

Og da det jo i en mørk kælder er umuligt at se, hvad folk tænker, fortsatte Karin uforstyrret og sluttede med en indtrængende bøn om hjælp.

„Du er jo voksen, Kirsten, og du kan meget bedre komme til at snakke med Hansen om det, på en fin måde, altså. Vi har ham jo ikke sådan rigtig — endnu — og drengene vil vi altså ikke blande ind i det, for de er så

dumme — til den slags. Og jeg er bombesikker på, at han kan lide hende, men han aner jo ikke, at hun går og drømmer om ham, vel?”

Karin gjorde en pause, men da Kirsten ikke svarede, tog hun fat igen, og de andre fire faldt ind nu og da med en passende bemærkning. Til sidst gik de dog i stå, og da Kirsten stadig ikke svarede, sad de bare stille og ligesom forsøgte at føle sig til resultatet. —

Kirsten var som de andre vokset op i dette hus, og for børnene her repræsenterede hun selve det store eventyr. Som femtenårig var hun flyttet over til pastor Clausens for at lære husholdning. Det allerede aldrende præstepar havde aldrig selv haft børn, og dette søde, friske pigebarn blev det daglige solskin i deres hjem. Da hun havde været der i to år, blev fru en håbløst syg. i et halvt år passede Kirsten sin syge „tante Fie“ så godt og kærligt, at „tante Fie“ til sidst kaldte hende „min lille datter“, og for hun døde, lovede præsten hende, at de skulle adoptere Kirsten, så hun for alvor kunne blive deres datter. Siden havde Kirsten haft nogle dejlige år, først på højskole og kursus, senere igen hjemme hos sin „præstefar“ og i sommerferierne på lange rejser med ham.

Da de boede i nærheden af børnehjemmet, kom hun der meget tit, og børnene hang omkring hende. Hun var jo både præstens datter og „gammel pige“, så der stod en ganske særlig glans om hende. —

Og nu blev hun altså stillet over for den opgave at skulle gøre Hansen begribeligt, at Ingse var den eneste rette kone for ham.

Der var stadig tavshed i kælderen.

„Sig nu noget, Kirsten,“ sagde Karin; hun havde altid svært ved at vente.

De hørte tydeligt, at Kirsten trak vejret dybt. Så sagde hun endelig: „Jeg skal prøve, om jeg kan hjælpe jer. — Hvor er Hansen?”

„Ovenpå,“ sagde Karin ivrigt, „men han skal lige straks ned og fyre.“

„Nå,“ sagde Kirsten. — „Kom, lad os så gå.“

Nu var livet dejligt igen, og det var en munter flok, der hånd i hånd fandt vej hen ad den dunkle kældergang.

„Hvad laver I hernede i mørket?“ lød en barsk stemme, og derhenne på trappen skimtede de Hansen, på vej ned til fyrrummet.

„Decemberluften er altid fuld af søde hemmeligheder,“ svarede Kirsten skælnsk. „Nu skal jeg tænde.“

Det skarpe lys afslørede fem fnisende pigebørn, der pludselig fik meget travlt med at komme op.

„Åh, undskyld, frøken Clausen, jeg vidste ikke, at De var her,“ sagde Hansen.

„So long, Kirsten,“ råbte Karin fra det øverste trappe-trin. „God fornøjelse!“

Bente og Karin kom sidst ind i opholdsstuen, og pludselig fik Karin et af sine lyse indfald.

„Kom,“ hviskede hun og greb Bente i armen. Først

hende ved kældertrappen standsede hun, lagde fingeren på munden og så betydningsfuldt på Bente, idet hun med lydlose, snigende bevægelser satte kursen mod dybet. Men nu var det Bente, der greb hende i armen.

„Nej!!“ hviskede hun. „Det kan man ikke!“

„Årh,“ vrissede Karin, „i krig og kærlighed, ved du nok —“

Bente slap hende uden at sige noget, men Karin blev alligevel stående. I det samme hørte de stemmer nede i fyrrummet, og ordet „forstander“ fik dem begge til at stivne. Et øjeblik efter hang Karin langt ud over gelænderet i et energisk forsøg på at få det hele med.

„Hvorfor søger De ikke stillingen?“ hørte hun pludselig Kirsten sige med en klar stemme.

„Åh — måske — for ung —,“ lød Hansens stemme mere utydeligt.

„Sludder, Hansen, jeg har kendt mange medhjælpere, og der har aldrig været nogen, vi har — jeg mener, børnene har været gladere for end Dem.“

„Tak — men — ganske ukvalificeret —“ (Det er det med konen, tænkte Karin).

Det næste var det umuligt at opfange. Lidt efter hørte de dem le begge to.

„Kan du høre,“ hviskede Karin hoverende. „Hun skal nok ordne ham!“

Nu skovlede Hansen kul på ovnen, og Karin skiftede stilling. Hun var lige ved at opgive at få mere ud af det denne gang, da hun pludselig hørte Kirstens stemme igen.

„Pigerne er vældig glade for Ing — frøken Ingvardsen.“

„Ja,“ sagde Hansen meget tydeligt. „Frøken Ingvardsen er meget dygtig, og hun har absolut evner til at lede et stort hjem.“

Karin hørte ikke, om Kirsten i det hele taget svarede noget, men hun var også ovenud tilfreds med det, hun havde hørt.

„Den gyldne ring“ holdt „lydlos festparade“ i et hjørne af opholdsstuen samme aften. Humøret var højt, og det var kun den almindelige juleforberedelsesstemning, de kunne takke for, at de ikke forlængst var blevet afsløret.

Men næste dag var der kun fire dage til jul — så var der tre dage — så bare to dage — og da Hansen dagen for jul fik fritime og gik op ad Prinsensgade, mens Ingse gik ned ad Prinsensgade, da stod der fem slukørede piger ved et sovesalsvindue og så den sandhed i øjnene, at voksne mennesker var forfærdelig vanskelige at have med at gøre.

Og hvorfor havde Kirsten overhovedet ikke vist sig siden den aften i kælderen? Hun havde lovet at hjælpe dem. Og hun havde gjort et fint stykke arbejde allerede den første dag, det måtte man lade hende. Men mon hun virkelig troede, at han kun behøvede en behandling?

„Mænd er slet ikke modige, når det kommer til stykket,“ sagde Bente.

„Åh,“ udbrød Lillian med et. „Han gik selvfølgelig alene, fordi han skal ud og købe julegave til hende!“

„En stor, flot æske chokolade!“ sagde Bolle og slikkede sig om munden.

„Nej,“ svarede Lillian overlegent. „En ring, selvfølgelig!“

„Den gyldne ring“, sagde Bente tørt.

„Jah!“ jublede Else.

„Årh, jeg gider ikke være med mere,“ sagde Bente, og så gik hun.

Lidt efter gik også Lillian, og nu var Karin alene.

Kaptajnen forlader ikke den synkende skude, før alt håb er ude. Omtrent i den retning gik hendes tanker — og hun rankede ryggen i bevidstheden om det ansvar, der nu hvilede på hende alene.

Hun fik sin store chance, før hun havde anet det.

Det var mange års tradition, at pastor Clausen holdt juleaften på børnehjemmet. Det var også tradition, at juletræet blev pyntet lillejuleaften af den mandlige medhjælper, pastor Clausens Kirsten og to af de store børn, en dreng og en pige.

Da Ingse samme dag bad Karin være „pynter“, gippede det i hende. Nu eller aldrig, tænkte hun.

Kirsten kom i sidste øjeblik, og Karin syntes pludselig, at hun så lidt ked ud af det. Hun smilede opmuntrende. „Det går strygende,“ hviskede hun.

Da Hansen stod på stigenes øverste trin og satte stjernen i toppen, så Karin op på ham. Jeg må blæse på takten, sagde hun til sig selv. Det gælder livet — omtrent.

„Ved du hvad, Hansen,“ begyndte hun, men så gik hun i stå.

„Ja,“ sagde Hansen åndsfraværende og synede sit værk. Jo, nu sad den vist lige.

„Jeg — jeg kan vældig godt li' dig, Hansen.“

„Tak skal du have, Karin. Det er da rart at høre.“ Han rettede lidt på stjernen for at få den endnu bedre.

„Hansen.“

„Ja.“

„Kan — kan en kvinde godt være den, der frier, når to skal have hinanden?“

„Karin!“ udbrød Kirsten, men Karin så ikke det forskrækkede udtryk i hendes ansigt.

Hansen satte sig roligt på det øverste trin. „Kære, lille Karin,“ sagde han, „du tænker vel ikke på at gifte dig allerede?“

„Nej,“ sagde Karin. Hun blev blussende rød, men alligevel så hun modigt op og mødte Hansens blik. „Men det synes jeg, du skulle gøre!“

Nu var det Hansen, der blev rød. Han rejste sig og vendte sig om mod træet. „Det, synes jeg, er min private sag,“ sagde han, og Karin hørte på hans stemme, at nu var der talt nok om *det*. Hun vidste, at hele hendes jul ville blive ødelagt, hvis Hansen blev rigtig vred på hende. Hun *havde* engang set hans øjne lyne, mens han slyngede ordet „tøsepjank“ ud mod et par store piger. Men hun *måtte* fortsætte, koste hvad det ville.

„Hansen,“ sagde hun.

Han svarede ikke.

Lidt efter gik han ned ad stigen. Hun trådte helt hen til ham.

„Hansen,“ sagde hun og tog ham i armen, men slap ham igen med det samme. „Hvorfor vil du ikke være vores far?“

Det gav et sæt i ham, og han vendte sig om mod hende. Så smilede han. „Hvordan skulle jeg dog kunne styre bare tre af din slags?“

Hans stemme fik hendes øjne til at skinne, og al hendes angst forsvandt som dug for solen.

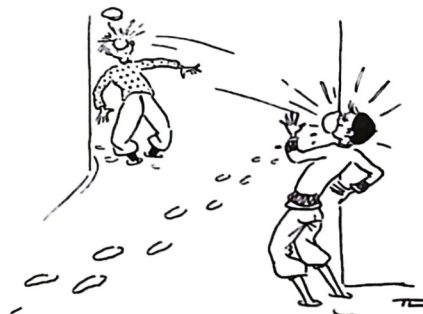
TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Her Tinka har købt gaver ind — med rette milde julesind

Mens ikke blot een drilllepid

men to — får varmet deres kind

„Jeg tror godt, du ville, hvis du bare havde en kone,“ sagde hun.

Han stod lidt og så ned på hende. „Ja,“ sagde han endelig, „men jeg har ingen kone.“

Karin så op på ham — og så vovede hun det. „Er der slet ingen, du godt ville have?“

„Karin!“ udbød Kirsten igen, og måske var det noget i hendes stemme, der fik Hansen til at dreje hovedet og se på hende. Men da vendte hun ryggen til.

Han gik hen efter en æske med hjertekurve, som han begyndte at hænge på træet. „Tror du, der var nogen, der ville have mig?“ sagde han.

„Ja, det kan du tro!“ sagde Karin. „Og hun er ikke ret langt væk.“

„Hvordan kan du vide, om hun vil have mig?“ spurgte Hansen.

„Ork, hun tænker meget på dig. Hun har skrevet H over hele sit trækpapier.“

„Nå. — Jamen, hvordan kan det så være, at — at jeg aldrig har mærket noget?“

„Ork, sådan er mænd,“ svarede Karin, og Hansen skyndte sig over efter flere kurve, selv om han havde en hel håndfuld.

Der var tavshed i nogen tid, men Karin følte, at hun ikke havde fuldstændt sin mission endnu.

„Det vil jo betyde meget for os allesammen, at det bliver en, der er kendt med børnehjem,“ sagde hun.

„Ja, naturligvis,“ svarede Hansen. „Det vil være en stor fordel.“

Der var atter tavshed, men Karin syntes stadig, at hun manglede et mere håndgribeligt resultat af sin offensiv. Hun samlede alt sit mod, og så sagde hun med et dybt suk: „Det er det eneste, jeg ønsker mig til jul — at du får en kone — og vi får dig til far! — Bare du ville love mig det!“

„Jeg ved jo ikke, om bestyrelsen vil have mig —“

„Pyt!“ sagde Karin.

„Men jeg lover dig, at jeg skal spørge dem begge.“

Karin blev helt slap i knæene. Var det virkelig overstået nu? Så blev hun stolt, vældig stolt. Den havde hun klaret, helt alene! Nu kunne de andre have det så godt! De skulle slet ikke vide noget! Nemlig!

Jo, for resten, hvis hun først fortalte dem det efter forlovelsen, ville de bare tro, det var pral! I morgen, på vej til skole, skulle hun fortælle dem det hele.

Uh, hvor hun glædede sig!

Juleaften var dejlig. Først i pastor Clausens kirke allesammen. Så hjem til risengrød og flæskkesteg og rødkål. Så ind til juletræet, og endelig gaverne.

Men der manglede alligevel noget, syntes Karin. Hansen havde ikke sagt et ord til hende siden i aftes. Hvorfor prøvede han og Ingse slet ikke på at holde hinanden i hånden eller sidde sammen, når de alligevel så så glade

ud begge to! Og hvorfor sagde de ingenting, når de godt vidste, at —

Så, nu klappede mor i hænderne og kaldte hele flokken sammen.

„Hvem tror I, er den allergladeste her i aften?“ spurgte mor dem.

„Søren!“ råbte nogle af de små. Søren havde fået et løbehjul fra sin onkel.

„Nej,“ smilede mor, „jeg tror, jeg ved en, som er endnu gladere, for hun har fået en endnu bedre julegave, og I kan slet ikke gætte, hvem det er!“

„Ingse!“ råbte Karin, og mor og Ingse så forbavsede på hende. Så smilede mor.

„Ja,“ sagde hun og tog Ingse i hånden, „for Ingse er blevet forlovet! Hun skal snart giftes, og hun og hendes mand får et børnehjem med en dejlig masse børn, ligesom jeg har her, så jeg synes jo nok, vi skal rigtig sige til lykke til Ingse!“

Der blev en råben og en ønsken til lykke, og Karin tog stolt mod sin private hyldelse fra „Den gyldne ring“s medlemmer — skønt hun følte det lidt mærkeligt, at Hansen endnu ikke var nævnt. Men nu løftede mor hånden igen.

„Den mand, Ingse skal have (så nu kommer det, tænkte Karin lettet), hedder Henrik Poulsen, og de skal bo helt ovre på Sjælland.“

Mere hørte Karin ikke. Hun fornemmede en larm, som om hele verden ramlede sammen om hende, og hun så tusinder af gyldne ringe løbe rundt og rundt og slå gnister, der sved i øjnene.

Hvor længe det varede, vidste hun ikke, men med et gik det op for hende, at der var stille omkring hende igen, og så hørte hun pastor Clausens milde stemme. Han sagde også noget om nogen, der var glad, og da hun endelig kom helt til bevidsthed, stod han med Kirsten i den ene hånd og Hansen i den anden hånd, og så lagde han deres hænder sammen og sagde til lykke, og der blev en jubel uden ende.

Kirsten! Og Hansen! Langsomt gik det op for hende, hvad der var sket — Med tindrende øjne så hun op og mødte Hansens blik. Og Hansen tog Kirsten i hånden igen, og sammen banede de sig vej gennem mylderet. Og de kom lige over til hende.

„Værsgod, Karin,“ sagde Hansen. „Her har du os begge to.“

„Tak,“ sagde Karin og rakte begge hænder frem.

Hansen beholdt hendes hånd i sin, og så sagde han: „For det var vel hende, du mente — i går ved juletræet?“

Karin så op på dem begge to. Så lo hun højt.

„Ja, selvfølgelig!“ sagde hun. „Hvem ellers?!“

SÅDAN

gør seniorspejderne i Herning -

Jule good-turn

Gennem de sidste 6 år har vi en søndag eftermiddag kort før jul afholdt en julefest for byens gamle i skolens gymnastiksal.

Spejderne går selv rundt og inviterer de ca. 200 gamle, der får udleveret adgangskort. Adresserne fås dels gennem bekendtskab dels gennem aldersrentenyderforeningen.

Da det er en good-turn for byens gamle, møder idéen meget good-will. Tropsrådets damer henvender sig til byens bagere, kaffehandlere og mejerier, hvorfra vi får en del af det fornødne foræret. Spejderne kommer med æblekager og forskelligt hjemmebak og skolebetjentens kone laver kaffen. Søndagen før festen kører seniorerne i skoven med lastbil efter juletræer og gran til at pynte med.

Lørdag aften bliver der holdt generalprøve for forældre og interesserede. Her bliver der bl. a. spillet tallotteri og solgt amerikanske lotterier, og da forældrene tillige betaler for kaffen, plejer vi samtidig at kunne få et lille overskud.

Underholdningen plejer f. eks. at bestå i, at en præst læser nogle fornøjelige historier, blåmejsjerne opfører en nissekomedie, spejderne et jule-spil, krybbespil el. lign., derefter luciaoptog med efterfølgende kaffebord, hvorunder der bliver delt gaver ud under en eller anden fiks form. Til sidst synges nogle julesalmer.

Alle — blåmejsjer, spejdere, seniorer og tropsråd — står sammen om dette ret store arrangement.

Kirsten

VINTER

I „Naturens Verden“ findes hver måned et kort over stjernehimlen. Kortet sættes i et lysbilledapparat og gennemgås (evt. af en specialist, f. eks. fysiklæreren). Klasse-sæt vil muligvis kunne lånes på skolen, bevæbnede med disse og en lygte drager man udenfor byen, hvor der er helt mørkt. Nu kommer det spændende øjeblik, da man på himlen skal kunne finde de stjernebilleder, der svarer til kortet.

FORÅR

Véd I, at der findes grammofonplader med dyrestemmer? Ved vinteren igennem at benytte 10 min. af mø-

derne til at lytte til disse, kan man opnå nogen sikkerhed i at genkende stemmerne. Først da vil man i foråret få det fulde udbytte af en fuglestemmetur ledet af en ekspert.

Kirsten

- OG SÅDAN

gør patruljeførerne i Odense

Kære Pigespejderblad!

I efterårsferien har 2. Odense patruljeførere og assistenter været på lejr i Hylkedam.

Kender I Hylkedam?

Det er en stor træhytte, som de gule drengespejdere har bygget. Der er madrasser på loftet til ca. 100 personer, stor Gillwell-stue med åben pejs, bygget af mursten, „Akela's hule“ med åben pejs, bygget af natursten, og en lille førerkabine, stort køkken med komfur og indlagt vand, og så er der „Høne“ og „Hane“ med træk og slip og koldt brusebad.

Som I vel kan tænke jer, havde vi en ualmindelig dejlig lejr. Vi startede lørdag den 18. fra Odense i biler, som velvillige forældre stillede til rådighed.

Det skulle både være en trænings- og fornøjelseslejr. Vi fik gennemgået en masse til at lære videre i patruljen, bl. a. kort og kompas, knob, udfyldning af blanketter, distinktioner, regler for patruljelejr og week-end'er, fanen o. s. v., i det hele taget alt hvad vi havde brug for.

Om aftenen havde vi lejrball og sangtæner. Vi fik en gang imellem læst op af „Det er mængden, der gør det,“ og den morede vi os meget over.

Vi vendte tilbage den 25. oktober, et stort minde rigere, og vi håber, der er mange førere, der har fået lyst til at tage deres patruljeførere og assistenter med i efterårslejr.

Vi tør næsten love, at alle de førere, der kommer på en sådan lejr, aldrig vil glemme den.

Med spejderhilsen

Prik, Musse og Krølle

December måned 1952

Skal du have en ny FRAKKE kan du nu ønske dig en af Depotets skole-, sports- og spejderfrakker, der fås i marineblå, helulden kamgarnsgabardine med stærkt silkefoer.

Str. 8-10-12 år	120,50, 124,50, 129,50
— 14-16 —	137,75, 146,25
— 40-42	151,25, 155,75
— 44-46	163,00, 167,50

Til frakken kan leveres ekstra foer til at knappe på. I str. 8-16 år leveres det i teddybear	53,00, 69,50
I str. 40-46 i teddybear	73,25
I uldstof	46,50
med lange ærmer	77,00

Ønsk dig lejrudstyr i julegave

Spejderrygsæk	20,50
Mejsrygsæk m. 3 udvendige lommer, den helt rigtige model, 2 str.	53,65, 48,00
Samme rygsæk i luksusudførelse m. faconsyede lommer	62,85, 58,25
Jamboretornyster	33,25
— m. mejs	45,50

Depotet takker

alle de troppe og flokke og enkelte førere, der glædede os med en venlig hilsen til jubilæet

— og vi ønsker alle en glædelig jul!

Soveposer

der kun føres i den bedste kvalitet

Heldun	fra 112,75, 131,25
Dun	— 93,00, 105,50
Halvdun	— 76,25, 87,75
Kapok	— 61,85, 66,25
Tæppesoveposen	— 70,50, 144,50

Glem ikke at ønske dig PIGESPEJDERLOMMEBOGEN FOR 1953. Bogen indeholder foruden oversigts- og datokalender meget forskelligt spejderstof, pris

Naturligvis skriver du dine julehilsener på JULEKORT fra Depotet.

Smukt, blåt julekort m. spejdermotiv ...	0,15
Samme m. kuvert, 4 stk.	0,80
Samme, dobbelte m. kuvert, 4 stk.	1,00
Årets julekort, 2 farver	0,15
Samme m. kuvert, 4 stk.	0,80

Hvis du ikke har købt „SPEJDERJUL 1952“ gennem din trop, kan du få det på Depotet, pris 1,50 kr.

Pynt op i dit værelse med Depotets morsomme JUBILÆUMSFRISE, pris

Har du fået det nye katalog med fortegninger og priser på alle Depotets varer? Hvis ikke, må du bede om et hos din fører, der har fået det tilsendt.

Pigespejderdepotet

LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Åbent 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 28. november 47797